

„Hører du ikke, min Dreng ... Fa'er kalder paa dig,“ sagde Hansine.

Ved Lyden af Moderens Stemme rev han ligesom betuttet Haanden ned fra Øret og vendte Ansigtet om imod hende med et lille forstilt Uskyldssmil.

„Gør det endnu lidt ondt i Øret, min Dreng?“ spurgte hun.

„Nej, slet ikke,“ forsikrede han ivrigt. „Jeg kan slet ikke længer mærke noget.“

„Kommer du saa, Gutten min!“ raabte igen Emanuel ude fra Ploven.

Purken rejste sig øjeblikkeligt og skyndte sig over Forpløjningen hen til Hestene, hvor han gav sig til at løse Plovhammen og opbinde Skaglerne — saa fornuftig og samvittighedsfuld som en udlært lille Avlskarl.

Denne Dreng var Emanuels Øjesten. Han var opkaldt efter Hansines gamle Fader, Anders Jørgen; men baade i Hjemmet og omkring i Sognet kaldtes han aldrig andet end „Gutten“, et Navn, som Emanuel havde givet ham allerede ved hans Fødsel, og hvis friske Fjeldklang alle havde fundet et saadant Behag i, at hans Døbenavn næsten var gaaet iglemme.

Ved Synet af Vatlappen under hans Hueklap udbrød Emanuel:

„Hvad er det, min Ven? ... Har det nu været galt fat med Øret igen?“

„Ja — lidt,“ svarede Drengen sagte og næsten som skamfuld.

„Det er dog ogsaa rigtig kedeligt med det Øre. Men det er vel ikke noget videre — hva'?“

„Nej, det er helt forbi nu ... jeg kan slet ikke længer mærke noget.“

„Naa, det var Ret, min Dreng! Lad mig se, du er en kæk Gut og ikke gi'er dig over for saa lidt. Skrællinger — veed du nok — bliver aldrig til noget her i Verden ... ikke sandt?“

„Jo.“

„Og saa husker du jo nok, at vi idag skal køre til Mølle efter Middag. Vi to har sandelig ikke Tid til at være syge ... vel?“